

bus car

ok

Llibres de l'autor

Diumenge, 7 de novembre de 2010

A A A

calendari

Dimecres, 6 d'octubre de 2010

Prohibir Laporta

La Vanguardia ha arribat a la conclusió que Joan Laporta entrarà al Parlament i que les seves expectatives electorals creixen. És per això que tant Antich com fins i tot Godó han prohibit que s'esmenti el nom de Laporta a les pàgines de Política del diari. I han donat l'ordre precisa que l'expresident del Barça només aparegui a La Vanguardia a la secció d'Esports i per les acusacions que rebí del Sandrusco. La Vanguardia no és un diari: és un artefacte, és el pitjor càncer que ha tingut mai Catalunya. Sempre disposada a reduir-nos, a provincianitzar-nos. És un diari infame. És l'explicació del paradigma mental de tants catalans segrestats per un discurs estúpid i fallit, que ens ha deixat estabornits i formant part d'una comèdia baratíssima per a nans mentals. L'odi que La Vanguardia li té a Jan Laporta és perquè és independentista, perquè no es va doblegar als sinistres interessos del grup Godó, perquè no ha renunciat mai a estimar-se el seu país en lloc de ridiculitzar-lo que és el que fa La Vanguardia, que no és més que la guàrdia jueva del gueto de Varsòvia, sempre amb la seva retòrica petita i lamentable, amb la seva petitor, amb la seva insignificança. Quan dic que no tota la culpa la té Espanya em refereixo, també, als límits mentals imposats per La Vanguardia, per aquest periodisme de fireta, aquesta negació intel·lectual i aquest intens negociar amb les necessitats d'una nació de la manera més infame. Llegir La Vanguardia és tan poc seriós i indica tan poca audàcia intel·lectual que francament, em costa acabar articles com aquest pensant que si és el diari més llegit de Catalunya, Catalunya pugui encara salvar-se. Quina llàstima. Au, aneu a llegir a l'Enric Juliana.

Imprimir · Afegir comentari

Dimarts, 5 d'octubre de 2010

Història d'una entrevista

Fa temps que Zaragoza i Montilla no es parlen, fa temps que de fet, i no sé per quina causa, Zaragoza està fora de combat i Montilla resisteix sol amb Pancho Táboas i la boja de Miquel Iceta. L'entrevista d'ahir va començar sent una ordre, una ordre que Montilla li va donar a Mònica Terribas. El que estava pactat és que tots els candidats passarien per l'Àgora, però Montilla volia una entrevista diferenciada amb la directora de TV3. Bé, el cas és que la Mònica va negar-s'hi i fins i tot es va inventar un viatge -que ha fet- per no tenir la impossibilitat material de fer l'entrevista. Fer un viatge! En lloc d'explicar-ho en roda de premsa perquè els catalans puguin saber que el president de la Generalitat es fa fer entrevistes a mida, la senyora directora se'n va de viatge. No fa l'entrevista per no incomodar-se amb Convergència, de cara a salvar el càrrec quan l'Artur sigui president, però no denuncia les pressions de Montilla per si de cas el tripartit

OCTUBRE 2010

DI	Dt	Dm	Dj	Dv	Ds	Dg
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

<<< [Setembre](#) [Novembre](#) >>>

Senilia

Miquel Colomer

Radiografía de unas midterms

Jordi de la Torre Anglada

On-i-va

Otger Miralles

Puigcercós i la lluita contra l'extrema dreta

Ferran Caballero Puig

Ets el repòs

Joan Solà i Eduard Garcia

What you are supposed to do

Alicia Albert Fàbregas

La caritat ha de ser privada

Roger Cuscó Puigdemívol

Gràcies Santedat!

Manel Berga i Alegre

Des-horitzonts

Sergi Villanueva Mateu

torna a sumar. Quina dona.

Bé, el cas és Montilla no volia donar-li l'entrevista al Xavier Bosch perquè el té vetat des dels temps de Rac1, de manera que TV3 va començar a fer concessions, com fer l'entrevista des de Palau i fer-la també en l'horari de màxima audiència. Coses del Táboas -Pancho, es fa dir l'home: imagina'- i de l'lceta.

És una barbaritat que en un país lliure i normal el govern s'atreveixi a pressionar d'aquesta manera tan infame la televisió pública. Que és veritat que tota televisió pública és política, això ningú no pot negar-ho. Que si alguna pressió surt a la llum algú hauria de dimitir perquè és impresentable, també queda fora de qualsevol dubte. La democràcia és una qüestió formal, al capdavant. Pel que fa a l'entrevista, soperifera, tot i que el Xavier, cal dir-ho, va evitar el servilisme.

Imprimir · Afegir comentari

Dilluns, 4 d'octubre de 2010

I què més decidirà?

L'Àgora ha canviat l'hora de la seva emissió per intentar que l'entrevista a Montilla tingui més audiència. No sé si ha estat una ordre de Nicaragua o quan tu ja saps que tens a la Mònica Terribas de directora de TV3 no et cal trucar perquè ja ella sap que ha de fer. Després es queixa la dona de teleporqueria. Teleporqueria és això, fer de minyona dels socialistes. Aquesta és la porqueria més bèstia que es pot fer en una televisió, i això és el que està fent sistemàticament la Mònica Terribas, amb diners de tots els catalans. És una porqueria i una vergonya.

Però bé, tornem a l'Àgora. Montilla fa setmanes que només fa propaganda, inaugurant per aquí i per allà sense cap vergonya, mirant de prendre'ns el pèl amb la seva estratègia d'intentar semblar eficaç. L'entrevista d'aquesta nit és una propaganda més, així ha estat programada i concebuda, i com que els socialistes en això de la llibertat, i més si és d'expressió, hi entenen un ou, el primer que fan es canviar l'hora del programa perquè a don José el vegi tothom, president com és. I després ja veurem què més canviem.

El que amb tot això vull dir és que aquí hi ha una sèrie de persones com la Terribas o el Bassas (tot i que ara sigui a Amèrica) que creu que és un argument suficient dir que complies ordres. En vam penjar uns quants, a Nüremberg, que deien que només complien ordres. No t'eximeix d'una culpa profunda i vergonyosa.

Si tu ets el director d'un programa i acceptes que te'l canviïn d'hora perquè així l'entrevistat tindrà més audiència, ¿quina pregunta acceptaràs de no fer-li si t'ho demanen? I ho sento pel Bosch, que a mi m'ha tractat sempre molt bé, però el servilisme, quan comença, ja no es pot deturar. És molt demanar que un espectador mitjanament capaç pugui confiar en algú que diu que vol fer una entrevista política i es comença comportant, ja d'entrada, com aquells submarinistes que enganxaven els salmons als esquers d'en Franco perquè el pobre home es cregués que havia pescat.

El tripartit s'acaba i quan arriba el dia final el judici serà sevríssim. Els col·laboracionistes, per activa o per passiva, no podran dir que ells només complien ordres, perquè un home ha d'alçar-se quan les coses no funcionen, donar la cara per allò en què creu en lloc d'amagar el cap sota l'ala. Ara que ja ha decidit l'hora, què més decidirà, Montilla, de l'entrevista d'aquesta nit?

Haver estat col·laboracionista del tripartit és molt gros, i una llàstima

que tanta bona gent hi caigui total per conservar una feina a TV3 que d'aquí a dos dies perdrien igualment perquè si d'una cosa pots estar segur és que quan arribem, farem net.

[Imprimir](#) · [Afegir comentari](#)

Gol sud, segona Graderia

Més preguntes que respostes

Ai. Com amb l'Hèrcules. La mateixa línia mitja, la mateixa esma. I com aquell dia, arrencada de cavall... i parada de burro. I voler-ho fer tot tant bonic, com el gol: diria que fora d'algun aplegapilotes a la jugada l'han tocats tots, i Messi des del balcó de l'àrea, si, cert, l'ha coronat: celebrem la bota d'or com cal, no fos dit. Bonic. Tant, que l'han provada una colla de cops més, i a fe de Déu que es mereixien que alguna més n'entrés. Però no és bo jugar a fer preguntes si no tenim una resposta, o si més no no la intuïm.

Potser sí que una mica la mida ens la van prenent, sorprenentment més a casa que a domicili i més els teòrics rivals assequibles que aquells que al final ens haurem de trobar a la zona alta de la taula. No tanquem bé els partits, ens desinflen, la conducció sense velocitat se'ns apodera i ens costa Déu i ajuda trobar qui, sense que calgui que es posi l'equip a les esquenes, trenqui el "grogui" d'un coi de gol tontorron de corner, que no n'hi havia per tant, qui tiri pel dret i quan no hi ha temps per floritures, ni combinacions màgiques, no es deixi encomanar, ni li pesin les cames i, ni que sigui lleig, faci el gol que cal. Caldrà buscar un Salinas, per entendre'ns. No veig a Bojan en aquesta labor.

I res, prengueu paciència, que demà els del cilici estaran a la seva salsa.

Joan Capdevila i Esteve

[Imprimir](#) · [Afegir comentari](#)

Dijous, 30 de setembre de 2010

Puyal essencial

Una de les poques bones notícies que va deixar-nos la vaga d'ahir va ser la transmissió d'en Puyal, afectada pels serveis mínims en el sentit que només va comptar amb dues veus: la seva i la de Carles Puigdomènech. Sense el brogit de tantes veus innecessàries i que res o ben poc aporten durant les transmissions habituals, ahir el Quim va tenir l'ocasió de lluir tota la seva potència discursiva, amb la seva extraordinària capacitat de parlar bell i seguit. La paraula ben dita cura i fa venir esperança. Ahir el Quim va presentar una transmissió lúcida i estilitzada, elegantíssima, d'una austeritat que potenciava totes les seves virtuts, d'una essencialitat encisadora, que feia venir ganes de transcriure-la per veure fins a quin punt era exacta i precisa, sàvia, d'un rigor quirúrgic, fina com un cos modèlic. Ahir el Quim ens va regalar una joia semàntica i sintàctica, de frases llargues i curtes, ben trenades, de ritmes que ara s'allargassaven i ara s'escurçaven segons la intensitat que a cada moment volia donar-li a la narració. Va ser una delícia, un inesperat regal d'una vaga funesta, una transmissió com ho haurien de ser totes, només amb allò que és imprescindible, sense cap ornamentació gratuïta, que no tan sols no aporta res sinó que distreu

de l'autèntica bellesa, aigualint-la, abaratint-la, desdibuixant-la. Ahir el Quim va dictar una enlluernadora lliçó d'estil, eixuta i inapel·lable com només ho saben fer els grans mestres. Una lliçó que hauria de ser obligatòria a totes les carreres de Periodisme, que s'hauria de vendre amb els diaris d'aquí a uns quants caps de setmana perquè tothom sàpiga què vol dir fer ràdio, què vol dir parlar bé una llengua, què vol dir explicar a centenars de milers d'oients allò que està passant a molts quilòmetres de distància. Va ser emocionant escoltar-la en directe, com un record de la Creació que encara és vigent l'era dels prodigis.

[Imprimir](#) · [Afegir comentari](#)

